forbrugerne, at forbrugerne kan gennemskue markedets tilbud, og at prisudviklingen fortsat hviler på princippet om »bedst og billigst« med vægt på, at aspekterne bedst og billigst er lige vigtige.

Der er samtidig enighed om, at »bedst og billigst« målsætningen ikke alene drejer sig om billig traditionel telefoni, men også drejer sig om at sikre alle virksomheder og borgere adgang til alle de nyeste og mest avancerede kommunikationsredskaber, som bl.a. Internet giver adgang til.

Det gælder også de grupper, som ikke umiddelbart er i fokus på et konkurrencedrevet marked, som eksempelvis handicappede. Priserne for de forskellige produkter skal samtidig opleves som rimelige i forhold til det produkt, de pågældende får.

Det er således afgørende, at der er en vis bredde i markedet, så der både udbydes produkter til de forbrugere, der primært lægger vægt på pris, og til de forbrugere, der efterspørger avancerede og skræddersyede kommunikations- og teleprodukter af høj kvalitet, og som er villige til at betale herfor.

Konkurrencen er et middel til at sikre denne udvikling, fordi et konkurrencedrevet marked vil være effektivt til at sikre forbrugerne det ovenfor beskrevne produktudbud og de billigst mulige priser.

2. Via konkurrence mod konvergens

Af den politiske principaftale af 8. september 1999 fremgår, at der er bred telepolitisk enighed om, at de næste 10 års udfordring bliver at skabe rammer og rum, der muliggør en udvikling, hvor tele, IT og radio/tv smelter sammen og giver plads til en eksplosiv vækst i kommunikationsmængden.

Det skal i den forbindelse sikres, at der sker en sammenhængende og koordineret regulering af infrastruktur og tjenesteudbud på tværs af hidtil adskilte sektorer, såsom IT, tele og radio/tv, som gør det muligt i praksis at udvikle og udbyde konvergens-produkter på tværs af disse sektorer.

Det skal også sikres, at lovgivningen i størst muligt omfang er teknologineutral, således at teknologivalg overlades til markedet.

Desuden skal der sættes særligt ind på at sikre bredde og mangfoldighed i udbudet, også når det gælder forskellige former for avancerede (tele)kommunikationsprodukter, herunder kombinationsprodukter og produkter, der har deres udspring i konvergensen mellem IT-, tele og radio/tv.

3. Fra sektorregulering mod konkurrenceregulering

Den politiske principaftale af 8. september 1999 fastslår, at det langsigtede mål er en sund og afbalanceret konkurrence på alle dele af (tele)kommunikationsmarkedet over for alle brugergrupper, der på sigt gør det muligt i videst muligt omfang at fjerne og/eller minimere den sektorspecifikke konkurrencefremmende regulering, for alene at bibeholde den regulering, der vedrører sikring af forsyningspligten og adgangen til begrænsede ressourcer m.v.

Forudsætningen for, at der kan siges at være opnået en sund og afbalanceret konkurrence på telemarkedet, omfatter følgende elementer: Der må ikke på nogen del af markedet være tale om, at én udbyder har kontrollen over en afgørende flaskehalsressource og dermed har mulighed for at hindre konkurrence. Samtidig må ingen dele af markedet være præget af de facto monopol- eller duopol-tendenser, og der skal til stadighed være så lave og så få adgangsbarrierer som muligt for nye selskaber, der ønsker at etablere sig på det danske telemarked.

Afviklingen af de dele af telelovgivningen, der sigter imod at skabe reel konkurrence, kan ikke ske på kort sigt. Men en gradvis afvikling af den sektorspecifikke regulering vil på længere sigt medføre, at telesektoren i stadig større omfang reguleres af den generelle konkurrence- og forbrugerbeskyttelseslovgivning. Se også beskrivelsen nedenfor i underafsnit 4 og afsnit C, underafsnit 5, om hvordan denne del af den politiske principaftale af 8. september 1999 i praksis tilsigtes udmøntet.

4. Samtrafik – vejen til reel konkurrence

Samtrafikreguleringen, der sikrer mulighed for at udveksle trafik, og for at mindre selskaber på markedet kan benytte eksisterende infrastruktur anlagt af udbydere med en stærk markedsposition på et eller flere delmarkeder, er kernen i telereguleringen.

Af den politiske principaftale af 8. september 1999 fremgår det, at samtrafikprodukter, der har karakter af egentlige flaskehalsressourcer, og hvor en markedsaktør kan kontrollere adgang og/eller prisfastsættelse, bør underkastes en samtrafikregulering, der tillige indeholder prisregulering.

Det indebærer i praksis, at fastnetmarkedet for samtrafikydelser fortsat prisreguleres, mens det særskilte mobilmarked ikke prisreguleres, idet der allerede er betydelig konkurrence på dette område. Med hensyn til det samlede fastnet- og mobilmarked tilstræbes der en regulering, som i videst muligt omfang fastholder, at prisregulering ikke bør finde sted i forhold til markedsaktører på mobilmarkedet. For så vidt angår markedet for leje af infrastrukturkapacitet anvendes en række mere specifikke, geografisk og produktmæssigt afgrænsede markedsdefinitioner som udgangspunkt